

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare pe loc în funcții de execuție, a procurorilor
20 octombrie 2019**

**PROCES VERBAL
de motivare a soluțiilor date contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept penal
29 octombrie 2019**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 19 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a procurorilor în funcții de execuție, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept penal.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au formulat contestații 59 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 12 întrebări:

3 G1 (8 G2, 6 G3, 13 G4), contestată de 3 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă.

În cazul infracțiunii de trafic de influență, bunurile remise către traficantul de influență și primite de acesta pot fi puse la dispoziție de organul de urmărire penală sau de cumpărătorul de influență, care a denunțat fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat. În aceste situații, bunurile se restituie celui care le-a pus la dispoziție, astfel că nu mai pot fi confiscate de la traficantul de influență, în natură sau prin echivalent

4 G1 (3 G2, 14 G3, 1 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă.

Desistarea poate avea loc numai în cazul infracțiunilor care pot fi susceptibile de tentativă întreruptă, iar furtul intră în această categorie, pentru că activitatea de sustragere poate fi începută, dar nu și dusă la bun sfârșit. Dacă a avut loc imposedarea, infracțiunea de furt este deja consumată, nemaiputându-se vorbi despre posibilitatea desistării.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 243 alin. (1) teza I C.pen., constând în omisiunea predării bunului, se poate realiza doar după expirarea termenului de zece zile de la data la care bunul a fost găsit. Predarea bunului în intervalul celor zece zile nu reprezintă un act de desistare, întrucât nu exista un început de executare a infracțiunii.

6 G1 (6 G2, 18 G3, 16 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă.

Legea permite ca unele dintre măsurile complementare de aceeași natură aplicate persoanei juridice să poată fi cumulate, de exemplu închiderea unor puncte de lucru ale aceleiași persoane juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani, în condițiile art. 136 alin. (3) lit. c) C.pen.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 138 alin. (3) C.pen. numai „pedepsele complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. b) -f) se pot aplica în mod cumulativ”. În consecință nu toate pedepsele complementare de natură diferită se cumulează, cea prevăzută de art. 136 lit. a) C.pen. (dizolvarea persoanei juridice) fiind exclusă de chiar textul legal.

9 G1 (4 G2, 13 G3, 4 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă.

Infracțiunea de lipsire de libertate este o infracțiune continuă, întrucât împiedicarea victimei de a se deplasa liber se poate prelungi în timp.

În același timp, aceasta poate fi și o infracțiune complexă, putând absorbi, spre exemplu, fapta de loviri sau alte violențe prevăzută de art. 193 alin. (1) C.pen.

Infracțiunea se poate comite și în formă continuată, atunci când autorul, la diferite intervale de timp și cu aceeași rezoluție infracțională, privează persoana vătămată de libertate.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Cele două infracțiuni pot fi reținute în concurs, chiar și atunci când o persoană este lipsită de libertate pentru ca autorul tâlhăriei să-și asigure scăparea, dacă lipsirea de libertate se prelungește dincolo de acest moment. De exemplu, lasă victima legată de scaun pentru a nu anunța organele de poliție.

10 G1 (10 G2, 3 G3, 20 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

În enunțul răspunsului este folosit și termenul „toate”, cu referire la imposibilitatea săvârșirii în formă continuată a infracțiunilor complexe. În realitate, există infracțiuni complexe

care pot fi comise în formă continuată (de pildă furtul prin efracție sau prin violare de domiciliu).

Practic, dintre cele trei variante de răspuns numai infracțiunile de obicei sunt incompatibile cu forma continuată, cele complexe și cele cu executare promptă putând fi săvârșite în condițiile art. 35 alin. (1) C.pen..

Chiar și infracțiunea de omor poate fi comisă în formă continuată, atunci când se încearcă, la diferite intervale de timp, uciderea aceleiași persoane, fără a se obține rezultatul scontat (tentativa fiind o formă imperfectă a infracțiunii).

11 G1 (5 G2, 5 G3, 9 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă.

În enunțul corespunzător nu se folosește termenul „întotdeauna” pentru a concluziona că infracțiunea de bancrută frauduloasă este în toate cazurile o infracțiune specială în raport cu infracțiunea de abuz de încredere în fraudă creditorilor, prevăzută de art. 239 C.pen.; prin urmare răspunsul este corect dacă se identifică cel puțin o astfel de situație (așa cum implicit admite și candidatul în contestația formulată).

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Infracțiunea de bancrută frauduloasă poate fi comisă în modalitatea alternativă a falsificării unor înscrisuri (evidențe), caz în care ar putea fi considerată o variantă specială a infracțiunii de fals în înscrisuri, dar nu și a infracțiunii de uz de fals, întrucât textul de incriminare nu prevede ca elementul material să poată fi realizat prin folosirea unui înscris falsificat (situația redată de varianta A de răspuns).

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Nu se poate reține faptul că bancruta frauduloasă s-ar afla în raportul gen-specie cu cea de gestiune frauduloasă, deoarece administratorul, subiect activ al acestei din urmă infracțiuni, nu este un creditor al proprietarului patrimoniului administrat sau conservat.

12 G1 (12 G2, 12 G3, 7 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Enunțul speței nu are în vedere situația vehiculului cu dublă conducere, ci se referă exclusiv la conținutul infracțiunii prevăzute de art. 334 C.pen., care poate fi comisă numai în persoana proprie, iar nu și în coautorat.

16 G1 (15 G2, 17 G3, 2 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Culpa și intenția depășită sunt forme diferite de vinovăție, iar enunțul variantei de răspuns

în discuție se referă strict la infracțiunile comise din culpă, care pot avea caracter complex (spre exemplu uciderea din culpă comisă asupra a două sau mai multor persoane).

17 G1 (14 G2, 11 G3, 11 G4), contestată de 3 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 161 alin. (2) C.pen. prescripția nu înlătură executarea pedepselor principale în cazul: a) infracțiunilor de genocid, contra umanității și de război, indiferent de data la care au fost comise; b) infracțiunilor prevăzute la art. 188 și 189 și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 162 alin. (7) C.pen., prin ”pedeapsă ce se execută se înțelege pedeapsa stabilită de instanță, ținându-se cont de cauzele ulterioare de modificare a acestora.

Prin urmare, nu în toate cazurile executarea pedepsei principale de 10 ani închisoare se prescrie într-un termen de 15 ani.

Față de aceste aspecte, intervenția unei cauze de întrerupere sau suspendare a cursului termenului prescripției executării pedepsei nu prezintă relevanță pentru a valida varianta C de răspuns.

18 G1 (20 G2, 16 G3, 6 G4), contestată de 3 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă.

Potrivit art. 177 alin. (2) C.pen. „dispozițiile din legea penală privitoare la membrul de familie, în limitele prevăzute în alin. (1) lit. a), se aplică, în caz de adopție, și persoanei adoptate ori descendenților acesteia în raport cu rudele firești.” De asemenea, conform art. 177 alin. (1) lit. a) prin „membru de familie” se înțelege inclusiv ascendenții și descendenții.

Față de aceste texte legale, reiese cu evidență faptul că adopția nu determină pierderea calității de membru de familie a ascendenților firești în raport cu descendenții lor, cum este cazul la care se face referire în speță.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Cauza de nepedepsire operează în cazurile expres arătate de dispozițiile art. 268 alin. (3) C.pen., iar între acestea nu se regăsește situația declarării ca fiind nereale cele arătate în plângerea penală formulată, după ce în cauză s-a dat o soluție de clasare. În acest sens a se vedea și decizia nr.255/A/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, unde se reține: „Cauza de nepedepsire prevăzută în art. 268 alin. (3) C. pen. nu operează în ipoteza în care autorul inducerii în eroare a organelor judiciare declară că plângerea formulată este nereală, după dispunerea unei soluții de clasare în dosarul format pe baza plângerii penale.”

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Consimțământul persoanei vătămate reprezintă, potrivit art. 22 C.pen, o cauză justificativă, iar nu o cauză de nepedepsire.

19 G1 (7 G2, 8 G3, 17 G4), contestată de 5 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă.

Obiectele furnizate de complice trebuie să fie folosite efectiv de autor la comiterea faptei săvârșite pentru ca ajutorul dat de participant să se realizeze sub forma complicității materiale, întrucât, pe de o parte, folosirea obiectelor trebuie să se reflecte în situația de fapt reținută pentru autor, iar pe de altă parte, fapta complicelui este strict legată de elementele de tipicitate ale infracțiunii comise de subiectul activ nemijlocit.

Prin urmare, dacă autorului nu i se rețin acte legate de folosirea bunurilor furnizate, nici complicelui nu i se poate reține un ajutor material constând în punerea la dispoziție a acestor bunuri.

Oferirea unor bunuri în vederea comiterii infracțiunii, chiar dacă acestea nu sunt efectiv utilizate, poate conduce, în anumite cazuri, la reținerea complicității morale, dacă se dovedește că această activitate a contribuit la întărirea rezoluției infracționale a autorului.

Varianta A de răspuns nu este corectă, pentru motivele prezentate anterior.

20 G1 (13 G2, 15 G3, 18 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Încălcarea prevederilor art. 41 alin. (1) și art. 45 din Constituție a fost constatată de către Curtea Constituțională în contextul analizei constituționalității dispozițiilor art. 308 C.pen. (paragraful 34-36), iar nu în ceea ce privește analiza constituționalității folosirii sintagmei „raporturi comerciale” în cuprinsul dispozițiilor art. 301 alin. (1) C.pen. (paragraful 24 - 25).

Sușinerea potrivit căreia subiectul a fost elaborat în afara tematicii este nefondată, întrucât decizia nr. 603/2015 a Curții Constituționale, care a stat la baza subiectului, era indicată în tematica și bibliografia de concurs.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 8 întrebări:

1 G1 (2 G2, 9 G3, 8 G4), contestată de 6 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă.

Potrivit art. 269 alin. (1) C.pen.ajutorul dat făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală ori tragerii la răspundere penală, pe de o parte, și ajutorul dat în scopul împiedicării executării unei pedepse sunt modalități distincte de realizare a elementului material al infracțiunii de favorizare a făptuitorului.

Din datele enunțului rezultă că ajutorul dat de X lui Y a vizat împiedicarea executării pedepsei la care Y a fost condamnat pentru infracțiunea de furt ("îi asigură transportul până la granița cu Ungaria în vederea sustragerii de la executarea pedepsei"), iar **nu** împiedicarea sau îngreunarea cercetărilor/tragerii la răspundere penală pentru acea infracțiune de furt, la care, într-adevăr, și X participase. În consecință, în situația descrisă X putea avea calitatea de favorizator. "ajutorul" dat pentru sustragerea de la executarea pedepsei neavând nicio legătură cu „ajutorul” dat la comiterea infracțiunii de furt.

Ipotezele analizate în doctrina citată nu au legătură cu situația descrisă de speță și cu tipicitatea infracțiunii de favorizare a făptuitorului, cu atât mai puțin decizia RIL nr.1/2019.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

În cazul infracțiunii de furt, lipsa plângerii prealabile operează ca o cauză de înlăturare a răspunderii penale *exclusiv* în cazurile arătate expres de art. 231 alin. (1) C.penal (fapte săvârșite între membrii de familie, de către un minor în paguba tutorelui sau de către cel care locuiește împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta), pentru că doar în aceste situații furtul este pedepsit la plângerea prealabilă.

În celelalte cazuri operează, dacă sunt îndeplinite condițiile de la art. 231 alin. (2), *doar* împăcarea.

În consecință, lipsa plângerii prealabile față de Y, membru de familie cu persoana vătămată și autorul infracțiunii de furt, nu putea produce consecințe juridice față de complicele X, cu care persoana vătămată nu se afla în vreunul dintre raporturile prevăzute de art. 231 alin. (1) C.penal.

2 G1 (7 G2, 1 G3, 10 G4), contestată de 6 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă.

Infracțiunile de trafic de persoane și trafic de minori sunt comise, în oricare dintre modalități, "în scopul *exploatării acestora*", ceea ce caracterizează intenția directă. Mai mult, din modul de redactare al speței nu ar fi putea fi luată în discuție intenția indirectă în comiterea faptei ("cunoscând că victimele urmau să fie exploatare, prin faptul că erau cazate în condiții improprii traiului decent, obligate la muncă foarte grea și plătite cu sume derizorii") și cu atât mai puțin praeterintenția.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Din modul de redactare a speței rezultă că modalitatea prin care s-a realizat elementul material constă într-o *activitate unică de transportare* a două persoane, una majoră și alta minoră, în scopul *exploatării acestora* ("a transportat, cu aceeași ocazie, două persoane, dintre care una minoră, în Ungaria"), ceea ce echivalează cu realizarea, printr-o singură acțiune, a elementului material a două infracțiuni, una de trafic de persoane și alta de trafic de minori, aflate în concurs ideal.

Nu se poate stabili consumarea infracțiunii în momentul încheierii contractelor de muncă cu fiecare dintre aceste persoane, cu consecința reținerii comiterii faptelor în concurs real, deoarece în speță nu este menționat conținutul acestor contracte, pentru a putea concluziona asupra comiterii

infracțiunilor într-o altă modalitate alternativă, astfel că nu pot fi calificate decât ca acte premergătoare efectuării transportului în scopul unei ulterioare exploatare.

Decizia HP nr.20/2016 nu este aplicabilă nici măcar *mutatis mutandis* la infracțiunea de trafic de persoane (în condițiile în această decizie vizează infracțiunea de proxenetism), întrucât modalitatea de realizare a infracțiunii vizate de hotărârea în discuție nu este "transportul în scopul exploatareii", ci "înlesnirea practicării prostituției".

Totodată, prin decizia nr. 2226/2009 ICCJ sunt reținute mai multe modalități de realizare a elementului material al infracțiunii de trafic de persoane, nu doar transportul victimelor în scopul exploatareii, aceasta din urmă fiind singura variantă descrisă căreia i se putea da semnificație juridică în speța prezentată în enunțul grilei.

În consecință, nu se poate pune semnul egalității între situațiile de fapt descrise.

3 G1 (6 G2, 8 G3, 3 G4), contestată de 49 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât admiterea acestora și anularea întrebării din testul-grilă.

Variantele de răspuns A (indicată ca fiind corectă de către comisia de elaborare) **și B** (indicată ca fiind greșită) se referă la o problemă de drept controversată în ceea ce privește încadrarea juridică dată faptei comise de instigatorul la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, care folosește ulterior înscrisul încredințat de autorul falsului.

Astfel, într-o opinie, faptele comise s-ar încadra într-un concurs real de infracțiuni, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals (în acest sens, a se vedea, de exemplu, decizia nr. 1206/26.11.2018 a C.A. Galați, menținută prin decizia nr. 188/RC/22 mai 2019 a ÎCCJ; decizia nr. 247/23.02.2018 a C.A. Constanța, menținută prin decizia nr. 265/RC/2018 a ÎCCJ, www.scj.ro).

Într-o altă opinie, situația de fapt menționată s-ar încadra exclusiv în instigare la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată (a se vedea decizia nr. 245/A/2017 a ÎCCJ, www.scj.ro).

În fine, într-o ultimă opinie, susținută de doctrină (a se vedea F. Streteanu, D. Nițu, *Drept penal. Partea generală, Curs universitar*, Ed. Universul Juridic, 2018, vol. II, p. 206; M. Udriou, *Drept penal. Parte Specială. Sinteze și grile*, Ed. C.H. Beck, 2019, p. 710 etc.), folosirea de către instigatorul la falsificarea unui înscris sub semnătură privată a respectivului înscris califică fapta sa în coautorat la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

În raport de cele menționate, problema de drept privind obligativitatea revocării suspendării sub supraveghere cuprinsă în varianta A de răspuns devine nerelevantă.

Având în vedere controversa invocată, conținută în variantele de răspuns A și B, cât și împrejurarea că varianta C de răspuns este evident greșită, astfel încât niciun răspuns nu poate fi validat ca fiind corect (potrivit art. 12 lit. e) și art. 19 alin. (8) din Regulament), întrebarea nr. 3G1 (6 G2, 8 G3, 3 G4) din testul-grilă se anulează, punctajul urmând a fi acordat tuturor candidaților.

5 G1 (3 G2, 7 G3, 7 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă.

Condamnarea inculpatului A la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru infracțiunea agravată de luare de mită este nelegală, întrucât prin reținerea dispozițiilor art. 7 lit. c din Legea nr.78/2000 limitele de pedeapsă ale infracțiunii prev. de art. 289 C.penal (de la 3 la 10 ani) se majorează cu o treime (de la 4 la 13 ani și 4 luni), iar în enunț nu este indicată reținerea vreunei cauze/circumstanțe atenuante care să impună de reducere a pedepsei sub minimul special.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Reținerea în încadrarea juridică dată infracțiunii comise de B a dispozițiilor art. 308 C.penal, cu consecința reducerii limitelor pedepsei (2-7 ani) cu o treime (ajungând la 1 an și 4 luni - 4 ani și 8 luni) este nelegală, deoarece infracțiunea de dare de mită s-a comis în raport cu un funcționar public (polițist), iar nu în raport de un funcționar privat.

6 G1 (10 G2, 6 G3, 1 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns este corectă.

Datele speței erau suficiente pentru a concluziona că X a comis infracțiunea în condițiile cauzei justificative a legitimei apărări, prevăzute de art. 19 alin.3 C.penal.

În raport și de conținutul variantei B de răspuns, era mai mult decât evident că scopul grilei urmărea verificarea cunoașterii împrejurării ca legitima apărare, ca orice cauză justificativă, produce efecte și față de participanți (art. 18 alin. 2 c.penal), astfel că menționarea soluției date față de X ar fi conținut practic răspunsul la întrebare.

În același timp enunțul grilei era clar în sensul că victima a alunecat ca urmare a acțiunii autorului ("Inculpatul X a lovit-o pe victimă cu coada de mătură peste picior și a încercat să îi ia cuțitul din mână. Victima a alunecat și a căzut, iar în cădere s-a lovit cu capul de un dulap")

7 G1 (4 G2, 2 G3, 9 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă.

Cerința grilei nu viza verificarea legalității unei pedepse intrate în puterea lucrului judecat, ci verificarea cunoașterii instituțiilor anulării executării suspendării sub supraveghere și efectuarea tratamentului sancționator, atât sub aspectul stabilirii pedepsei principale, cât și în ceea ce privește aplicarea pedepsei complementare în caz de concurs de infracțiuni (art.39, respectiv art. 45 C.penal). Ori, în raport cu dispozițiile legale menționate, răspunsul conținut de varianta C este corect și complet.

8 G1 (5 G2, 10 G3, 2 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta C de răspuns este corectă.

Săvârșirea infracțiunii de luare de mită nu presupune în mod necesar comiterea și a infracțiunii de dare de mită. În speță, luarea de mită s-a consumat prin *pretinderea* de către X, în numele primarului Y, a suprafeței de 2500 mp teren de la A, în schimbul acestui folos primarul urmând să fie de acord cu schimbarea amplasamentului și punerea în posesie pentru o suprafață de teren mai mare. X a acționat ca un intermediar între Y și A, dar după ce l-a instigat pe Y la luare de mită, astfel că i se va reține această formă de participație penală, instigarea absorbind complicitatea ulterioară.

Lui X nu i s-a reținut comiterea infracțiunii de dare de mită tocmai pentru că bunul nu-i aparține.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Luarea de mită este o infracțiune cu consumare anticipată, astfel că refuzul lui A de a da curs pretenției formulate de funcționar prin intermediul instigatorului echivalează doar cu inexistența dării de mită, iar nu cu o instigare urmată de neexecutare nepedepsibilă.

Decizia nr. 332/2017 a ÎCCJ nu vizează această problemă de drept (a încadrării juridice dată faptei comise de intermediarul la luare și dare de mită), astfel încât nu este incidentă. Totodată, infracțiunea nu ar putea fi analizată prin prisma dispozițiilor art. 370 C.penal, cât timp datele furnizate de speță permit identificarea infracțiunii de luare de mită, nu a uneia vizate de textul menționat

10 G1 (9 G2, 3 G3, 5 G4), contestată de 4 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Soluționarea speței trebuia să aibă în vedere Decizia RIL nr. 5/2019 RIL (indicată în tematică), prin care s-a hotărât că „prin data săvârșirii infracțiunii și, implicit, data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunilor simple a căror latură obiectivă implică producerea unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp se înțelege momentul apariției primei pagube ori al obținerii primului folos necuvenit.”

În speță nu era descrisă o infracțiune continuată, ci o infracțiune simplă, comisă printr-o singură acțiune (atribuirea directă de către primar societății administrate de fiul său a unui contract de prestări servicii), al cărui prim folos este obținut la data de 5 noiembrie 2017, întrucât la acel moment este efectuată prima plată.

Plățile ulterioare constituie doar o amplificare a întinderii folosului obținut, iar nu un nou act material, întrucât nu s-a încheiat alt contract de prestări de servicii.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe langa Curte de Apel au formulat contestații 48 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 13 întrebări:

2 G1 (15 G2, 15 G3, 17 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns este corectă.

Infrațiunea de șantaj poate avea obiect material (corpul persoanei), atunci când absoarbe infrațiunea de loviri și alte violență (art. 193 Cod penal), aspect de altfel invocat și în contestație.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Infrațiunea de șantaj poate presupune și obținerea unui folos just, însă ceea ce se urmărește de făptuitor este realizarea sa în mod injust. Argumentul referitor la latura subiectivă evocat în contestație nu a fost valorificat prin întrebare, astfel că este nerelevant pentru răspunsului corect.

4 G1 (11 G2, 20 G3, 16 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă.

Fapta descrisă în răspuns nu constituie o cumpărare de influență, deoarece, referindu-se la *determinarea mituitului*, respectiv la subiectul activ al infracțiunii de luare de mită, descrie o instigare la această infracțiune, iar instigarea absoarbe actele de complicitate. Intermediarul răspunde în raport cu infracțiunea în considerarea căreia s-a plasat în lanțul infracțional.

8 G1 (6 G2, 2 G3, 8 G4), contestată de 4 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât admiterea acestora sub aspectul că și varianta B de răspuns este corectă.

Din examinarea dispozițiilor art. 152 C.pen. și art. 169 C.pen. rezultă că incidența amnistiei după condamnare are aceleași efecte ca reabilitarea (în sensul că înlătură consecințele condamnării, care nu pot fi altele decât cele prevăzute de art. 169 C.pen. respectiv decăderi, interdicții, incapacități care rezultă din condamnare).

Este adevărat că în literatura de specialitate se regăsește opinia potrivit căreia reabilitarea ar avea efecte mai largi decât amnistia, bazându-se pe decizia Tribunalului Suprem, secția penală, nr. 239/1985, dar motivele pentru care s-a statuat astfel prin respectiva decizie nu se mai regăsesc în legislația actuală.

Totodată, potrivit art. 15 din Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, mențiunile privind persoanele fizice sau juridice se scot din evidență, atât în cazul reabilitării, cât și în cazul amnistiei, spre deosebire de dispozițiile art. 12 din Legea nr. 7/1972 privind cazierul judiciar, ce prevedea la lit. c) scoaterea faptelor amnistiate din cazier după 2 ani.

Pentru aceleași motive referitoare la efectele celor două instituții, nu se poate susține că varianta C de răspuns nu ar fi corectă (cum s-a invocat de către unul dintre candidați), întrucât decizia HP nr. 18/2018 nu are incidență în raport cu conținutul întrebării.

În consecință, potrivit art. 19 alin. (7) din Regulament, punctajul aferent acestei grile se va acorda pentru indicarea oricăreia dintre cele două variante de răspuns stabilite ca fiind corecte, B și C.

10 G1 (10 G2, 3 G3, 11 G4), contestată de 12 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă. Infracțiunea de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 alin. (2) C.pen., absoarbe infracțiunea de racolare a minorilor în scopuri sexuale, prevăzută de art. 222 alin (1) Cod penal. Racolarea constituie, în esență, un act preparator, absorbit în infracțiunea de act sexual cu un minor. Racolarea dobândește relevanță juridică numai în cazul tentativei nepedepsibile a infracțiunii act sexual cu un minor, cand actul absorbit, incriminat distinct, constituie infracțiune autonomă.

În speță, având în vedere vârsta persoanei vătămate (12 ani), poziția exprimată cu privire la actul sexual, precum și succesiunea neîntreruptă între actele de executare se poate reține numai infracțiunea de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 alin. (2) C.pen., iar nu un concurs de infracțiuni, între infracțiunea revăzută de art. 220 alin. (2) și cea prevăzută de art. 222 alin. (1) Cod penal.

Varianta A de răspuns nu este corectă, pentru considerentele prezentate anterior.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Consimțământul exprimat de persoana vătămată cu privire la actul sexual impune reținere infracțiunii de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 alin. (2) C.pen, fiind exclusă cea de viol, prevăzută de art. 218 alin. (3) lit. c) Cod penal.

11 G1 (5 G2, 18 G3, 12 G4), contestată de 14 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta B de răspuns este corectă.

Subiectul activ al infracțiunii este calificat atunci când deține anumite calități speciale, suplimentare condițiilor generale de angajare a răspunderii penale. Subiectul activ al infracțiunii de exploatare patrimonială a unei persoane vulnerabile este, în toate cazurile și fără altă distincție ori particularizare, creditorul ce acordă împrumutul. Referindu-se la creditor, legiuitorul a avut în vedere definiția sa civilă (creditorul este o persoană, fizică ori juridică, titular al unui drept de creanță), iar prin această tehnică legislativă nu se poate considera că s-a conferit o calitate specială subiectului activ pentru a deveni calificat în sensul legii penale (e.g., orice persoană are vocația de a fi creditor, însă nu și funcționar public).

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Creditor, ca subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 247 Cod penal, poate fi orice persoană, fizică ori juridică, titulară al unui drept de creanță, *iar nu exclusiv* o persoană fizică, cum se invocă în enunțul aferent acestui răspuns.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Pentru motivele arătate la punctele anterioare, subiectul activ al infracțiunii prev. de art. 247 alin. (1) C. pen. nu este unul calificat.

13 G1 (18 G2, 19 G3, 14 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Legea aplicabilă este cea de la data săvârșirii infracțiunii. Infracțiunea săvârșită din culpă, ce a înregistrat o amplificare a rezultatului după data/momentul săvârșirii acțiunii (de lovire), constituie o infracțiune progresivă.

În cazul infracțiunii progresive, data săvârșirii este data acțiunii (de lovire), iar nu data ulterioară a producerii rezultatului mai grav (decesul). Concluzia rezultă din interpretarea art. 154 alin. (2) și (3) Cod penal și din Decizia de Îndrumare a plenului TS nr. 1/1987, pct. 1 (*în cazul în care legea prevede că anumite efecte juridice se produc în raport cu data săvârșirii infracțiunii, prin această expresie se înțelege data actului de executare ce caracterizează latura obiectivă a infracțiunii, iar nu data consumării acesteia prin producerea rezultatului. Încadrarea juridică a faptei va fi dată însă în raport cu rezultatul produs, în toate cazurile când încadrarea este condiționată de producerea unui anumit rezultat*).

Ca urmare, consecința mai gravă are relevanță sub aspectul stabilirii încadrării juridice, iar nu sub aspectul legii aplicabile care este cea de la data săvârșirii, respectiv cea în vigoare la data acțiunii de lovire. Succesiunea de legi în timp impune analiza legii penale mai favorabile în legătură cu infracțiunea ce valorifică rezultatul mai grav, infracțiune săvârșită sub imperiul legii anterioare și judecate sub imperiul legii noi.

15 G1 (3 G2, 9 G3, 4 G4), contestată de 5 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta C de răspuns este corectă.

Potrivit art. 89 alin. (1) Cod penal (*Anularea amânării aplicării pedepsei*), *dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea se anulează*.

În baza acestui text, printr-o facilă interpretare gramaticală, se decelează caracterul obligatoriu al anulării amânării aplicării pedepsei, în cazul reglementat de text.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Potrivit dispozițiilor art. 89 alin. (1) Cod penal (*Anularea amânării aplicării pedepsei*) sau art. 97 alin. (1) Cod penal (*Anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere*), *dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea/suspendarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea/suspendarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară*.

Enunțul variantei de răspuns **omitea din enumerare instituția concursului**, dar introducea sintagmă "în toate cazurile", ipoteză în care corectitudinea variantei de răspuns era exclusă.

16 G1 (1 G2, 11 G3, 13 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Reținerea variantei agravate prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) C.pen., presupune o antecedentă penală în considerarea infracțiunilor de omor simplu și calificat, neavând relevanță alte infracțiuni, intenționate ori din culpă, împotriva vieții.

În acest sens, art. 242 din Legea nr 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal prevede că *în aplicarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, prin infracțiune de omor comisă anterior se înțelege orice faptă de ucidere a unei persoane, săvârșită cu intenția prevăzută la art. 16 alin. (3) din Codul penal, cu excepția infracțiunilor prevăzute la art. 190 și 200 din Codul penal (uciderea la cererea victimei și uciderea nou-născutului de către mamă).*

Infracțiunea de ucidere a nou născutului de către mamă se regăsește în cadrul Cap. III, *infracțiuni asupra unui membru de familie*, din considerente de sistematizare, anterior aceasta urma infracțiunilor de omor (simplu, calificat, deosebit de grav), fiind inclusă în Titlul II. Capitolul I. Infracțiuni contra vieții, integrității corporale și sănătății, Secțiunea I. *Omuciderea*. Suprimarea vieții copilului nou născut, în alte condiții decât cele prevăzute la art. 200 C.pen., poate constitui infracțiunea de omor asupra unui membru de familie (art. 199 Cod penal).

17 G1 (20 G2, 6 G3, 1 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns este corectă.

Infracțiunea de trafic de influență este unică și consumată la momentul pretinderii folosului, chiar dacă suma de bani a fost remisă fracționat, în mai multe tranșe.

Din datele speței rezulta explicit că persoana pe lângă care urma să se exercite influența era un funcționar privat (directorul unei societăți comerciale cu capital privat-”*companie privată*”), astfel că erau incidente și dispozițiile art. 308 C.penal.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Văzând și argumentele anterioare, folosul remis fracționat, în mai multe tranșe, nu generează o pluralitate infracțională.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Enunțul variantei de răspuns vizează un funcționar public, în timp ce enunțul speței are în vedere o faptă comisă de un funcționar privat (a se vedea motivarea de la punctul A).

18 G1 (9 G2, 8 G3, 3 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Infraacțiunea de inducere în eroare a organelor judiciare, în varianta producerii ori ticluirii de probe nereale în scopul de a dovedi existența *unei fapte prevăzute de legea penală* (art. 268 alin. (2), teza I Cod penal), nu presupune indicarea fâptuitorului de către denunțator.

19 G1 (2 G2, 14 G3, 9 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns este corectă.

În considerentele Deciziei nr. 603/2015, pronunțată de CCR, indicată în tematica de concurs, se arată că sintagma "raporturi comerciale" din cuprinsul dispozițiilor art. 301 alin. (1) din Codul penal "imprimă un caracter lipsit de claritate, precizie și previzibilitate obiectului juridic al infracțiunii de conflict de interese. Or, în aceste condiții, așa cum s-a arătat prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, destinatarul normei nu își poate ordona conduita în raport cu o normă de incriminare care nu respectă condițiile de calitate ale legii" (paragraful 24).

Ca urmare, singura variantă corectă de răspuns este A.

20 G1 (17 G2, 17 G3, 15 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Candidatul nu a motivat contestația, nu a precizat varianta de răspuns considerată corectă, a invocat existența unei practici neunitare fără a indica decizii de speță.

În absența unor motive concrete, comisia nu poate evalua corectitudinea grilei.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 8 întrebări:

1 G1 (6 G2, 4 G3, 6 G4), contestată de 6 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor.

Varianta C de răspuns este corectă.

În caz de condamnare, alături de pedeapsa principală poate fi aplicată pedeapsa complementară, în conținutul prevăzut de art. 66 lit. j) C.penal, iar conform art. 66 alin. (1) C.penal durata pedepsei complementare se stabilește pe o perioadă cuprinsă între 1 și 5 ani.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Din datele speței rezultă că noua infracțiune a fost comisă după rămânerea definitivă a celei prin care s-a dispus achitarea, ca urmare nu erau incidente dispozițiile art. 72 alin.(1) ultima teză C.penal.

2 G1 (8 G2, 5 G3, 5 G4), contestată de 16 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta C de răspuns este corectă.

AB execută pedeapsa închisorii de 2 luni din data de 29.11.2016 și se eliberează la termen, la data de 28.01.2017 [art. 186 alin. (1) C.pen.]. Termenul de reabilitare, în acest caz, începe să curgă din ziua următoare [art. 167 alin. (1)], respectiv din data de 29.01.2017 și se împlinește pe data de 28.01.2020.

AC a executat pedeapsa amenzii, prin plată, la data de 28.01.2017. Din acest moment începe să curgă termenul de reabilitare [art. 167 alin. (2)], respectiv din data de 28.01.2017, ultima zi a termenului reabilitării fiind 27.01.2020.

Ca urmare, varianta C de răspuns este singura corectă.

3 G1 (9 G2, 3 G3, 7 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Candidatul nu a motivat contestația, nu a precizat varianta de răspuns considerată corectă, a invocat existența unei practici neunitare fără a indica decizii de speță.

În absența unor motive concrete, comisia nu poate evalua corectitudinea grilei.

4 G1 (7 G2, 10 G3, 2 G4), contestată de 4 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă.

Soluționarea speței trebuia să țină cont de datele din enunț, respectiv de faptul că instanța a reținut că inculpatul a urmărit obținerea unui folos patrimonial.

Art. 320 alin (1) Cod penal prevede limite de pedeapsă de la 6 luni la 3 ani. Instanța a stabilit o pedeapsă legală în quantum de 1 an închisoare și, văzând folosul patrimonial urmărit, a alăturat 120 zile- amendă. Quantumul zilelor-amendă este corect stabilit în intervalul 120-240 zile-amendă, potrivit art 62 alin (1) și (2) și art. 61 alin. (4) lit. b) Cod penal.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Amenda poate însoți pedeapsa închisorii pentru infracțiuni ce au urmărit un folos patrimonial. Conform art 62 Cod penal (Amenda care însoțește pedeapsa închisorii), *(1) Dacă prin infracțiunea săvârșită s-a urmărit obținerea unui folos patrimonial, pe lângă pedeapsa închisorii, se poate aplica și pedeapsa amenzii.*

(2) Limitele speciale ale zilelor-amendă prevăzute în art. 61 alin. (4) lit. b) și lit. c) se determină în raport de durata pedepsei închisorii stabilite de instanță și nu pot fi reduse sau majorate ca efect al cauzelor de atenuare ori agravare a pedepsei.

Ca urmare, amenda ce însoțea pedeapsa închisorii este legal aplicată în raport cu ipoteza conținută de enunț.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Văzând și considerațiile anterioare, cuantumul zilelor amendă este legal stabilit.

5 G1 (1 G2, 8 G3, 9 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Candidatul nu a motivat contestația, nu a precizat varianta de răspuns considerată corectă, a invocat existența unei practici neunitare fără a indica decizii de speță.

În absența unor motive concrete, comisia nu poate evalua corectitudinea grilei

6 G1 (3 G2, 2 G3, 1 G4), contestată de 8 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta B de răspuns este corectă.

Y nu poate răspunde pentru complicitate la o infracțiune săvârșită/consumată anterior, respectiv pentru infracțiunea de furt, dar ajutorul dat subsecvent comiterii acestei infracțiuni, prin asigurarea transportului bunurilor sustrate, întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni de favorizarea făptuitorului pentru care pot fi analizate condițiile angajării răspunderii penale.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Infracțiunea de furt era consumată la momentul contactării lui Y, bunurile fiind deja apropiate de către X (X sustrăsese deja bunurile, le scosese din sfera de dispoziție a persoanei vătămate, din depozitul acesteia și le ascunsese într-o pădure în apropiere). Ca urmare, Y nu poate răspunde pentru complicitate la o infracțiune săvârșită/consumată, anterior.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Infracțiunea de furt era consumată la momentul intervenției lui Y), ca urmare este exclusă concluzia că autoturismul a fost destinat săvârșirii infracțiunii de furt și, implicit, este exclus și temeiul confiscării menționat în varianta de răspuns.

Enunțul variantei de răspuns nu antamează legalitatea confiscării autoturismului în considerarea infracțiunii de favorizare a făptuitorului.

8 G1 (5 G2, 6 G3, 8 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Candidatul nu a motivat contestația, nu a precizat varianta de răspuns considerată corectă, a invocat existența unei practici neunitare fără a indica decizii de speță.

În absența unor motive concrete, comisia nu poate evalua corectitudinea grilei

10 G1 (2 G2, 1 G3, 4 G4), contestată de 4 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestației ca nefondată.

Varianta A de răspuns este corectă.

Suma obținută din săvârșirea unei infracțiuni a intrat în procesul ascunderii provenienței ilicite, prin introducerea într-un circuit economic, fiind întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni de spălare a banilor, fapta fiind consumată.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Fapta lui Y, constând în sprijinul sau ajutorul dat în procesul intrinsec spălării banilor, respectiv în procesul de "albire" nu constituie infracțiunea de tănuire, ci întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor. Nu poate fi reținut concursul de infracțiuni, activitatea desfășurată de Y fiind unică și încadrabilă în infracțiunea menționată.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Din enunț rezultă că suma obținută din săvârșirea unei infracțiuni a intrat în circuitul de "albire", ca urmare fapta de spălare a banilor este consumată, nu a rămas în faza tentativei. Suma nu trebuie să fi ajuns înapoi în contul lui X, atât timp cât a făcut obiectul unui circuit, fără a ieși în mod obiectiv din sfera sa de influență ori dispoziție.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Tribunal au formulat contestații 4 candidați, astfel:

La Proba Teoretică a fost formulată contestație cu privire la o întrebare:

20 G1 (8 G2, 2 G3, 12 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Încălcarea prevederilor art. 41 alin. (1) și art. 45 din Constituție a fost constatată de către Curtea Constituțională în contextul analizei constituționalității dispozițiilor art. 308 C.pen. (paragraful 34-36), iar nu în ceea ce privește analiza constituționalității folosirii sintagmei „raporturi comerciale” în cuprinsul dispozițiilor art. 301 alin. (1) C.pen. (paragraful 24 - 25).

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 2 întrebări:

1 G1 (9 G2, 10 G3, 3 G4), contestată de 2 candidați.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Potrivit Deciziei nr. 297/2018 a Curții Constituționale (indicată în tematica de concurs) „soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea "oricărui act de procedură în cauză", din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională.” De asemenea, la paragraful 34 al acestei hotărâri se arată că „soluția legislativă anterioară, prevăzută la art. 123 alin. 1 din Codul penal din 1969, îndeplinea condițiile de previzibilitate impuse prin dispozițiile constituționale analizate în prezenta cauză, întrucât prevedea întreruperea cursului prescripției răspunderii penale doar prin îndeplinirea unui act care, potrivit legii, trebuia comunicat, în cauza în care persoana vizată avea calitatea de învinuit

sau inculpat.”

Față de conținutul obligatoriu al deciziei menționate, precum și de datele speței, termenul de prescripție în cauză era împlinit la data de 30.07.2017, întrucât în intervalul de 3 ani scurs de la 31.07.2014 când s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul AB, nu a mai fost efectuat nici un act procedural care să fi trebuit a-i fi fost comunitat.

9 G1 (10 G2, 4 G3, 5 G4), contestată de un candidat.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în unanimitate, a hotărât respingerea contestațiilor ca nefondate.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 100 alin. (6) C.pen. „Intervalul cuprins între data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei constituie termen de supraveghere pentru condamnat.”

În același timp în temeiul art. 101 alin. (5) C.pen. „Măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute în alin. (2) lit. a) și lit. b) se execută din momentul acordării liberării, pe o perioadă egală cu o treime din durata termenului de supraveghere, dar nu mai mult de 2 ani”. De asemenea, potrivit art. 101 alin. (2) lit. a) C.pen. „instanța poate impune condamnatului (...) să urmeze un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională.”

În speță, termenul de supraveghere calculat de la data liberării condiționate (13 august 2019) s-ar fi împlinit la 13 februarie 2022, fiind n quantum de 30 de luni. În raport cu aceste date, obligația de a urma un curs pe o perioadă de 10 luni dispusă de instanță este legală.

Comisia de contestații,

